

Avni Özgürel

aозgurel@gmail.com

Millet-Lider Buluşması

15 TEMMUZ'DA LİDER SAHADAYDI... F-16 UÇAKLARININ TEHDİDİ ALTINDA SADECE KENDİSİ DEĞİL YANINDA EŞİ, ÇOLUK ÇOCUĞU, TORUNLARIYLA BİRİLERİNİN "GELME GARANTİ EDEMEYİZ" DEDİĞİ İSTANBUL'DAYDI. "SİZİNLEYİM, ARKAMDAN GELİN" DİYORDU.

Orta Asya'dan Anadolu'ya, Selçuklu'dan Osmanlı'ya ve cumhuriyete bir şey hiç değişmedi. İster topyekun ister çeteler halinde ister cunta teşkil etmiş halde ordu ayaklandığında kimse karşısına çıkmadı. Hanını, hakanını, babasını, kardeşini kendi komutanını, sürükledi götürdü. 2 bin yıllık tarih böyle geçti. Hep Genç Osman'lar, Alemdarlar oldu olmasına; el'hak unutulmadı hiç biri ama isyanın üzerine gidenin başına neler geldiği de belleklere takılı kaldı.

Cumhuriyette de farklı gelişmedi tablo... 1960 darbesi, sonra iki darbe teşebbüsü; 1971'de bir darbe teşebbüsü ardından bir yarı darbe-müdahale gördük. 1980'i yaşadık, 90'lar 28 Şubat diye isimlendirdiğimiz sürecin savrulmaları içinde "ha bugün ha yarın" sancısıyla geçti; o karanlıkta 2000'lere girdik. Darbe planlarının post-moderninden internet versiyonuna, çevreci misyona bürünmüşünden hendekten çıkanına kadar her türü denendi. Ve nihayet son büyük saldırıyı 15 Temmuz 2016'da yaşadık.

Millet Siner mi?

İlk anda nasıl olsa diğerleri gibi gelişir olaylar millet tankın namusunu, havada jetleri görünce

siner, yapıları onaylamasa bile askere karşı çıkmaz sanıldı. Nitekim bazıları bir anda ortalıktan kayboldular, bazıları erken davranan mevzi kapar diye alkışçı takımı kurup balkona çıktı; bazıları da "vakit bu vakittir" deyip cep telefonuna, sosyal medyaya aktı. Ama evdeki hesaplar çarşıya uymadı, işler eskisi gibi gelişmedi. Osmanlı'ya kadar gitmeyelim; en yakında Adnan Menderes'e sahip çıkamamış olmanın utancını yıllarca yaşamış halkın fitratındaki mayaya kabardı. Dalgalandı sokaklar ve üstüne Tayyip Erdoğan'ın "Ben varım, buradayım!" haykırışı geldi.

Tıpkı 1917'de Mustafa Kemal Paşa'nın Yıldız Sarayı muayede salonunda Balkan mağlubiyetini tartışan eski komutanların "Bu hayvan sürüsünden bir şey olmaz efendim, bunlar sadece kaçmayı bilirler" sözü üzerine "Paşam bizde askeriz, Türk insanı kaçmaz, kaçmak nedir bilmez... Şayet kaçtığını görmüşseniz kabul etmelisiniz ki, başındaki en büyük kumandan kaçmıştır. Kaçanların alçaklığını insanımıza yüklemekle insafsızlık ediyorsunuz" deyişini hatırlatan bir kamçı oldu Erdoğan'ın meydana çıkışı.

Sokakta cep telefonundan haber takip eden, evinde televizyon seyrederken Erdoğan'ı gören, onu gözyaşları içinde dinleyen milyonlar bayrağı kefen yerine koyarak çıktıkları sokakta

cesaretle attıkları adımın önünü arkasını düşünmeden yürüdüler. Lider sahadaydı... F-16 uçaklarının tehdidi altında sadece kendisi değil yanında eşi, çoluk çocuğu, torunlarıyla birilerinin "Gelme garanti edemeyiz" dediği İstanbul'daydı. "Sizinleyim, arkamdan gelin" diyordu.

Erdoğan Olmasa...

Mizaç var, mizaç var... 15 Temmuz'un bildiğimiz şartlarında farklı tabiatla bir siyasetçi pekala Rodos'a ya da Almanya'ya sığabilirdi. Nitekim yabancı ajanslar saldırının başladığı dakikalarda bu yönde haberler yaptılar da. Sırf Erdoğan'ı öldürmek için özel seçilmiş komando timinin görevlendirildiği, bu timin cumhurbaşkanının bulunduğu mekana baskın verdiği durumda Erdoğan'dan başka kim gözünü karartırdı sorusunun cevabı -olayın sıcaklığı üzerinden dört yıl geçmesine rağmen- bugün dahi yok.

Lider ve onun çevresinde kenetlenen halk belayı defettikten sonra devlet, siyaset toparlandı. Ortalıktan kaybolanlar girdikleri deliklerden çıktılar, darbenin alkış takımları bir anda toz oldu, en gözü dönmüş Tayyip Erdoğan muhalifleri dahi "darbeye karşıyız" demek zorunda kaldı.

Üç gün sonra, pazartesi günü borsa açıldı hayat normale döndü.

Çete artıklarının toplanması, örgüt mensuplarının ister kamu- da ister özel sektörde olsunlar, bulundukları yerlerden uzaklaştırılması başladı.

Yaşanan 72 saatin ancak sinema filmi yapılmak için senaryoya dönüştürüldüğünde zihinlerde canlandırılacak hikayesi gerçekte öylesi tempoyla koşulmuştu ki; Erdoğan'ın olaylara süratle hakim olup çarkı normal akışına çevirmesi bile liderliği dışında izahlara dayanak yapılmaya çalışıldı.

Bir an için bu saldırının tek gerçek hedefi olan Tayyip Erdoğan'ı saf dışı etme maksadına ulaştığını, Türkiye'nin örgütün başına bağlı, onun dolaylı olarak bağlı olduğu istihbarat örgütünün talimatlarıyla "Yurtta Sulh Konseyi" tarafından yönetilmeye başlandığını düşünün.

Türkiye demokrasisinin bir yirmi yıl daha geriye gideceği gerçeğini bırakın bir tarafa. Her darbeye içine düştüğümüz, debelene debelene içinden çıktığımız bir durum o. Ama bugün NATO ortamımızın heveslendirdiği, silahlandırıp üstümüze saldırdığı, Suriye'de yedek ordu olarak kullandığı PKK/PYD'yle Irak'ta ve Suriye'de mücadele etme irademizin olabileceğini düşünür müsünüz? Kendi coğrafyamızda PKK/PYD'yle mücadele edeceğimizi? Akdeniz'de deniz haklarımız için Kıbrıs ve Yunanistan'la kapışmayı göze

alabileceğimizi; Libya'yla Münhasır Ekonomik Bölge anlaşması imzalayıp, askeri iş birliği anlaşması yapabileceğimize ihtimal verir misiniz?

Özetle yukarıda sadece başlıklar halinde verdiğim tehdit ve imkanlar sahasındaki mücadelelerin tamamını kaybettikten sonra 2023'te cumhuriyetimizin 100'üncü yılına başımız dik girebileceğimizi hayal edebilir misiniz? İster muhafazakarlık ister Atatürkçülük adına kafayı kaldıramadıktan sonra hangi siyasetle o noktaya geldiğinizin önemi kalır mı?

Bugünün tablosunda Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan devletin başında ve görünen o ki sadece iktidar kanadının değil aldığı kararları eleştiren muhalefetin gözünde dahi tabir caizse bir istikrar çıpası. "Tek adam yönetimi" laflarının falan da günümüzde gerek ulusal gerekse uluslararası ortamda fazla kıymeti yok. Kararlı liderlerin kendi halklarının çıkarına hizmet açısından daha başarılı olduğu çok açık. Merkel'i alın, Macron'u koyun yanına. Libya konusunda masaya gelen seçenekler içinde tercih yapmak durumundaki siyasi iradenin Erdoğan yerine Türkiye muhalefeti olması halinde neler yaşanacağını hayal dahi edemiyorum.

Türkiye demokrasisinin çok eksiği olduğu gayet açık. Ancak

örneğin terör mücadelesinden kaynaklanan sıkıntılı tablo içinde FETÖ saldırısının artçı dalgaları devam ederken gerçekleştirilen adli reform küçümsenemez. 15 Temmuz direnişi hiç şüphenez olmasın ki sadece bir felaketin önünü kesmedi; Türkiye'nin geleceğini garanti altına aldı. Kesti, diyorum zira bu saatten sonra kimse Türkiye'de darbe oyunları üzerine kolay kolay plan yapamaz, yapmaz.

Şayet örgüt içinden çözülmeye teşebbüs akim kalsa ya da 27 Mayıs'ta görüldüğü gibi başlangıçta olmasa bile kısa süre içinde emir kumanda zinciri tesis edilmiş olsa geleceğe ilişkin rahat öngöründe bulunamayabilirdik. "Tayyip Erdoğan bugün var, yarının Türkiye'sinde siyaset sahnesine çıkacak kişiler onun kadar topluma güven verip cesaretle karar alma noktasında olmaya-bilirler" demek mümkün. Ama demokrasiyi korumakta dayanağımız gerçek gücün halk olduğu bu vesileyle ortaya çıkmış oldu. Ne içerde ne dışarda kimse "Biz darbe yaparız; ordu, polis, adliye, medya bizi desteklediği takdirde sorun çıkmaz" diyemez. 15 Temmuz halkın sadece siyaseten iktidar tercihini korumaktan çok öte işaretleri verdi bize. "Seçtiğimi korurum, ordu dahil içerde dışarda herkese karşı korurum, değiştirmek gerektiğinde o yetkiyi de ben kullanırım" dedi halk. **■**

15 Temmuz direnişi hiç şüphenez olmasın ki sadece bir felaketin önünü kesmedi; Türkiye'nin geleceğini garanti altına aldı. Kesti, diyorum zira bu saatten sonra kimse Türkiye'de darbe oyunları üzerine kolay kolay plan yapamaz, yapmaz. Ne içerde ne dışarda kimse "Biz darbe yaparız; ordu, polis, adliye, medya bizi desteklediği takdirde sorun çıkmaz" diyemez.